

Arrest

nr. 273 614 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KAMINSKAYA
Lange Vlierstraat 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KAMINSKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, geboren op 04/11/1980 in de stad Vitebsk (Wit-Russische Socialistische Sovjetrepubliek). In 1984 verhuisde u samen met uw familie naar Sint-Petersburg waar u tot uw vertrek uit Rusland woonde. Nadat u er afgestudeerd was aan de technische school voor de bouw, startte u in 1996 met de verkoop van alcoholische dranken in een container op de Primorsky markt. U moest voor het openhouden van deze zaak maandelijks een bepaald bedrag aan smeergeld betalen aan

de lokale politieafdeling. De handelaars die dit niet deden kregen problemen met de politie. Zo werden hun containers afgebrand, werden ze afgeranseld of verdwenen ze. Toen het geldbedrag op een bepaald moment verhoogd werd, besloot u om niet meer te betalen. Daarop werd u gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau van het Primorsky district. U werd valselijk beschuldigd van diefstal en ondertekende onder druk van de politie een verklaring. Er werd een rechtszaak tegen u geopend. De rechtbank legde u een voorwaardelijke straf op. Daarna betaalde u opnieuw smeergeld aan de politie. In de periode 1999-2000 werd het containersysteem op de Primorsky markt vervangen door een systeem van paviljoenen. U baatte zelf zo'n paviljoen uit waar u opnieuw alcoholische dranken verkocht. Uw zaak was winstgevend. Toen de leden van de lokale politieafdeling hiervan op de hoogte geraakten, wilden ze het paviljoen van u overnemen. De politiechef die toen aan het hoofd stond van de opsporingsdienst van deze afdeling heette P. Z. (...). Op 1 april 2000 werd u een tweede keer gearresteerd door de politie. U werd gedurende twee of drie dagen vastgehouden op het politiebureau van het Primorsky district. U werd valselijk beschuldigd van drugshandel. Op die manier wilden de leden van deze politieafdeling u onder druk zetten om uw winstgevende zaak aan hen over te dragen. U weigerde echter om uw zaak af te geven en ondertekende daarom de valse beschuldigingen tegen u. U werd vervolgens door de politie vrijgelaten omdat men u nog enkele dagen bedenktijd wilden geven. Na uw vrijlating ging u niet meer naar huis. U verbleef gedurende enkele maanden in Sint-Petersburg afwisselend bij enkele vrienden en bij uw vriendin. De politie ging tijdens deze periode nog verschillende keren bij uw ouders langs om u onder druk te zetten. Omwille van deze problemen verliet u Rusland tijdens de herfst van 2000. U reisde eerst naar Vitebsk van waaruit u vervolgens met een vrachtwagen naar België reisde. U kwam hier in december 2000 aan. Op 27 december 2000 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Er werd in het kader van uw eerste verzoek op 20 maart 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat u niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud en u evenmin schriftelijk uw asielmotieven had toegelicht. Daarna bleef u in België wonen. U kreeg hier een zoon, N. A. (...), met uw toenmalige partner en sinds 13 februari 2013 bent u in het bezit van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie. U bent momenteel wettelijk samenwonend met de Letse J. K. (...). Toen u in 2017 of 2018 een aanvraag deed om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, kreeg u te horen dat u geseind stond bij Interpol omwille van het feit dat u op 5 december 2006 bij verstek veroordeeld werd door de rechtbank van het Primorsky district van Sint-Petersburg op beschuldiging van drugsbezit en drugshandel. In januari 2019 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de stedelijke rechtbank in Sint-Petersburg en op 15 maart 2019 werd deze veroordeling geannuleerd. De strafzaak werd voor een nieuw gerechtelijk onderzoek overgedragen aan dezelfde rechtbank. Op 20 juni 2019 legde de rechtbank een datum vast voor een voorbereidende zitting en op 10 juli 2019 vond deze voorbereidende zitting plaats. De rechter besliste om de zaak op te schorten omdat u- de beschuldigde- zich verborgen houdt. Naar aanleiding van de gerechtelijke stappen die u ondernomen had tegen uw veroordeling uit 2006, kende uw familie problemen met de lokale autoriteiten in Sint-Petersburg. In januari 2019- drie weken nadat u beroep had aangetekend- kwamen medewerkers van de FSB in uw ouderlijk huis langs. Ze namen uw moeder, uw broer Pa. (...) en zijn vrouw mee. Ze sloegen Pa. (...) in elkaar. Op die manier wilden ze u onder druk zetten om afstand te doen van uw zaak. Dit gebeurde volgens u in opdracht van P. Z. (...)- die ondertussen kolonel was geworden bij de politie in het Primorsky district- en de toenmalige rechter omdat zij door de herziening van uw rechtszaak hun positie of job zouden kunnen verliezen. Uw broer Pa. (...) diende met de hulp van een advocaat een klacht in die gericht was aan het hoofdbestuur van de FSB (UFSB). Diezelfde dag ging hij ook naar het ziekenhuis om zijn verwondingen te laten vaststellen. In haar antwoord verklaarde het UFSB dat er geen onregelmatigheden hadden plaatsgevonden tijdens zijn aanhouding. Sindsdien bleef uw familie problemen kennen met de lokale autoriteiten. Toen Pa. (...) later in jullie ouderlijk huis opnieuw in elkaar geslagen werd door de politie, besloot uw familie om onder te duiken in jullie datja in de omgeving van Zelenogorsk. U diende op 2 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uw verzoek werd op 8 april 2021 door het Commissariaat-generaal ontvankelijk verklaard.

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een overeenkomst over het aanstellen van uw advocaat in 2018 door uw partner, een proces-verbaal van het verhoor van uw broer Pa. (...), een klacht bij het UFSB door uw advocaat tegen de behandeling van uw broer Pa. (...) tijdens zijn arrestatie d.d. 10/02/2019, het antwoord op deze klacht van het UFSB d.d. 11/05/2019, twee medische attesten van uw broer Pa. (...) d.d. 25/01/2019 en d.d. 10/03/2020, een kopie van het vonnis van 5 december 2006 van de rechtbank van Primorsky district in Sint-Petersburg, een kopie van de beslissing van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg van 15 maart 2019 waarbij dit vonnis voor herziening vatbaar werd verklaard, een kopie van het schrijven van uw advocaten om de rechtbank aan te manen de herziening te hervatten, een kopie van het antwoord hierop van de rechtbank dat de heropening van het onderzoek nog niet plaatsvindt en uw verblijfskaart uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde eind 2000 de Russische Federatie ontvlucht te zijn nadat u door leden van de lokale politieafdeling van het Primorsky district in Sint-Petersburg valselijk beschuldigd werd van drugshandel. Op die manier wilden ze u onder druk zetten om uw winstgevende zaak op de Primorsky markt aan hen over te dragen. In 2017 of 2018 vernam u in België dat u in december 2006 door de rechtbank van Primorsky district bij verstek veroordeeld werd op beschuldiging van drugsbezit en drugshandel. Daarop tekende u beroep aan bij de stedelijke rechtbank in Sint-Petersburg waarna uw veroordeling geannuleerd werd. De strafzaak werd overgedragen aan de rechtbank van Primorsky district om opnieuw onderzocht te worden. Omwille van deze gerechtelijke stappen kregen uw familieleden problemen met de lokale politieafdeling van Primorsky district. Op die manier wilden de vroegere politiechef van de opsporingsdienst van Primorsky district en ook de toenmalige rechter u onder druk zetten om afstand te doen van uw zaak. Ze vreesden immers om door de herziening van uw rechtszaak hun positie of job te verliezen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 7, 8, 10-21 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 5-18).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst zijn uw verklaringen dat u werkelijk niet op de hoogte zou geweest zijn van de rechtszaak die tegen u werd aangespannen en uw veroordeling door de rechtbank van het Primorsky district in december 2006 tot op het moment dat u de Belgische nationaliteit aanvroeg in 2017 of 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 15 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 13), niet geloofwaardig te noemen. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat volgens de artikels 228 en 232 van het Russische wetboek van strafrecht de rechter verplicht is om de beschuldigde op te roepen voor de zitting van de rechtbank en hij tevens verplicht is om hem op de hoogte te brengen van alle elementen van de ten laste legging. De rechter moet onder meer een kopie van de akte van beschuldiging aan de beschuldigde overhandigen. Volgens artikel 247 moet een rechtszaak ook altijd in aanwezigheid van de beschuldigde plaatsvinden. Anders moet de rechtszaak uitgesteld worden. Er zijn wel uitzonderingen, onder andere als het gaat om een licht of middelzwaar misdrijf, wat echter niet geldt voor u. Volgens punt 5 van 247 kan er in het geval van zware misdrijven, wat voor u dus geldt, ook een uitzondering worden gemaakt als een beschuldigde zich in het buitenland bevindt en er daar geen strafzaak plaatsvindt voor deze feiten. In dit geval moet er dan wel steeds een advocaat zijn aangesteld door de beschuldigde en of indien deze dat zelf niet doet door de rechtbank. Gelet op deze informatie en gezien uw verklaringen dat uw familie op hetzelfde adres bleef wonen na uw vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 2, 3), is het bijgevolg niet aannemelijk dat u over deze rechtszaak dan nooit enige informatie zou ontvangen hebben. Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met deze vaststellingen geconfronteerd werd, beweerde u dat kinderen in uw stad soms in brievenbussen inbreken en brieven meenemen waardoor uw familie de brief van de rechtbank mogelijk niet ontvangen heeft (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 17). Zelfs indien u werkelijk niet op de hoogte was geweest en er bijgevolg een ernstige procedurefout gemaakt werd, is het dan niet aannemelijk te noemen dat uw advocaten hiervan geen melding maakten in het door u ingediende cassatieberoep tegen uw veroordeling, zoals blijkt uit de beslissing van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg van 15 maart 2019 aangaande de herziening van uw rechtszaak. Uit de informatie van Interpol die door het Commissariaat-generaal verkregen werd en waarvan er zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt ook dat u wel degelijk op de hoogte was van deze rechtszaak tegen u en dat u de gelegenheid had om uw verdediging voor te bereiden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen al ernstig ondermijnd.

Bovendien is het niet aannemelijk te noemen dat u dan na het vernemen van het nieuws over deze rechtszaak tegen u in 2017 of 2018 nog tot februari 2021 gewacht hebt alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in te dienen. U verklaarde toch dat uw familieleden al vanaf 2019 problemen kenden met de lokale politie in Sint-Petersburg omwille van de door u ondernomen stappen met betrekking tot de herziening van uw rechtszaak waardoor u begreep dat dit in opdracht van de vroegere politiechef en rechter gebeurde omdat deze personen vreesden dat ze hierdoor hun positie of job konden verliezen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 13, 14, 15, 16, 17). Uw verklaring dat u eerst uw advocaten de kans wilde geven om de zaak op te lossen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 17),

biedt geen aanvaardbare uitleg hiervoor. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en over nieuwe elementen beschikt, mag immers worden verwacht dat hij met bekwame spoed bij de autoriteiten van het asieland een nieuw verzoek indient. Het feit dat u nog zo lang wachtte om een nieuw verzoek in te dienen vormt ook een negatieve indicatie voor de ernst van de door u beweerde vervolging. Voorts legde u tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden ook incoherente verklaringen af met betrekking tot de problemen die uw familieleden kenden. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de politie in januari 2019 een eerste keer bij uw familie langskwam om een huiszoeking uit te voeren. Uw moeder, uw broer Pa. (...) en zijn vrouw werden toen meegenomen. Uw broer Pa. (...) werd ook geslagen. In maart 2020 werd hij thuis een tweede keer in elkaar geslagen door de politie. In april of mei 2020 vertrok uw familie uit Sint-Petersburg (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 5, 16 17, 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u daarentegen echter dat deze twee incidenten waarbij uw broer Pa. (...) geslagen werd door de politie allebei in 2019 plaatsvonden en dat uw familie in 2019 verhuisde (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 13, 14, 15). Deze verklaringen stemmen ook al niet overeen met de inhoud van het medisch attest van uw broer Pa. (...), dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voorlegde en waarin vermeld wordt dat hij in maart 2020 nog geslagen werd. In de door u gemaakte opmerkingen bij de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud die u het Commissariaat-generaal per e-mail bezorgde op 28/09/2021, gaf u als uitleg voor deze incoherenties dat u pas recent van uw familie vernomen hebt dat uw broer Pa. (...) en zijn vrouw eind november of begin december 2019 vertrokken zijn uit Sint-Petersburg. Uw moeder zou echter pas eind maart of begin april 2020 vertrokken zijn, maar uw broer Pa. (...) kwam haar tot op het moment van haar vertrek wel nog regelmatig bezoeken. Deze verklaring biedt evenwel geen aanvaardbare uitleg voor de vastgestelde incoherenties. In uw tweede persoonlijk onderhoud had u immers ook al aangegeven dat uw moeder waarschijnlijk later vertrok dan uw broer Pa. (...) en zijn vrouw, maar u was er toen wel degelijk zeker van dat zowel uw broer en zijn vrouw als uw moeder al in 2019 vertrokken zijn (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 15). Deze incoherente verklaringen doen ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts bevatten uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden met betrekking tot uw laatste arrestatie voor uw vertrek uit Rusland enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u door de politie gearresteerd werd op de markt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 10). In uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u in strijd met voorgaande verklaringen echter dat de politie naar uw huis kwam en dat u daar gearresteerd werd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 7-8). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U ontkende in uw eerste persoonlijk onderhoud vermeld te hebben dat u op de markt gearresteerd werd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 18). In de door u gemaakte opmerkingen bij de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud die u het Commissariaat-generaal per e-mail op 28/09/2021 bezorgde, beweerde u dat u zich vergist had tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en dat u wel degelijk thuis gearresteerd werd en niet op de markt. U stelde ook dat het om gebeurtenissen gaat die twintig jaar geleden plaatsvonden waardoor u het zich niet meer precies kan herinneren. Deze uitleg komt echter niet overtuigend over. In uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers ook nog uitdrukkelijk dat er in uw gerechtelijk dossier weliswaar geschreven staat dat de politie bij u thuis langskwam, maar dat dit niet juist was. U wilde hiermee aantonen dat er veel onjuistheden in de rechtszaak tegen u terug te vinden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 10). Later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud bevestigde u ook nog een keer dat u toen op de markt gearresteerd werd (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 13-14). Daarnaast hebt u na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud ook geen opmerkingen gemaakt binnen de wettelijk voorziene termijn, terwijl de procedure u wel degelijk werd uitgelegd aan het begin van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 2). Bovendien werd u aan het einde van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd om uw asielrelaas nogmaals neer te schrijven en op te sturen naar het Commissariaat-generaal (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 21), wat u ook nagelaten hebt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten verder ondermijnd.

U legde tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden ook incoherente verklaringen af aangaande uw ondervraging na uw tweede arrestatie door P. Z. (...), het hoofd van de opsporingsdienst van de politieafdeling van het Primorsky district, die toch de belangrijkste persoon is die u vreest in geval van terugkeer. In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u na uw arrestatie op het politiebureau een gesprek had met P. Z. (...). Hij bedreigde u dat indien u uw winkel niet vrijwillig zou afstaan dit dan wel onder dwang zou gebeuren (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u daarentegen dat u tijdens uw

vasthouding na uw tweede arrestatie niet gesproken hebt met P. Z. (...), maar dat dit pas na uw vrijlating gebeurde (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 13/09/2021, p. 9). Met betrekking tot P. Z. (...), die volgens u vroeger chef van de opsporingsdienst van de politieafdeling van het Primorsky district was en nu kolonel zou zijn bij de GOVD of MVD in het district Primorsky (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 18, 19 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 8, 9), kan bovendien nog worden opgemerkt dat er door de Cedoca-researchdienst van het Commissariaat-generaal onderzoek werd verricht, maar dat er in de verschillende geraadpleegde onafhankelijke en objectieve bronnen merkwaardig genoeg geen enkele informatie werd teruggevonden over een persoon genaamd P. Z. (...) in de door u vermelde functies. Deze vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot uw eerste arrestatie legde u ook enkele onaannemelijk vage verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. U verklaarde dat u valselijk beschuldigd werd van diefstal, maar u kon dan niet zeggen van wat voor diefstal u beschuldigd werd. U wist ook niet wat er geschreven stond in de documenten die u toen onder dwang ondertekend hebt. U gaf voorts aan dat er toen een rechtszaak tegen u geopend werd en dat u tot een voorwaardelijke straf veroordeeld werd. U kon echter niet zeggen wat deze voorwaardelijke straf dan precies inhield (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 13/09/2021, p. 6, 7).

Tenslotte doet ook de vaststelling dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in februari 2001 niet kwam opdagen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en u evenmin schriftelijk uw asielmotieven had toegelicht afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees. U verklaarde zelf dat u bij uw eerste verzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook geen melding hebt gemaakt van uw problemen met de lokale politieafdeling in Sint-Petersburg (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 20), wat toch merkwaardig te noemen is gelet op de ernst van de door u aangehaalde feiten, namelijk uw twee arrestaties en de valse beschuldigingen tegen u. Uw uitleg hiervoor dat u toen bang was om hierover te praten (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 20), is niet overtuigend. Een verzoek om internationale bescherming is op zich toch al een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten u kunnen bieden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Met betrekking tot het proces-verbaal van het verhoor van uw broer Pa. (...), de klacht bij het UFSB door uw advocaat tegen de behandeling van uw broer Pa. (...) tijdens zijn arrestatie d.d. 10/02/2019, het antwoord op deze klacht van het UFSB d.d. 11/05/2019 en de twee medische attesten van uw broer Pa. (...) d.d. 25/01/2019 en d.d. 10/03/2020, kan er vooreerst op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten echter niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat in de door u voorgelegde klacht van uw advocaat bij het UFSB aangaande de onrechtmatige huiszoeking bij uw familie merkwaardig genoeg nergens melding wordt gemaakt van de mishandeling van uw broer door de politie. U verklaarde toch dat uw broer met oog op het indienen van deze klacht zijn verwondingen had laten vaststellen door een arts (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 07/06/2021, p. 17). In de voorgelegde medische attesten wordt geen melding gemaakt van de oorzaak of omstandigheden waarin uw broer bepaalde verwondingen zou opgelopen hebben. Bijgevolg kan uit deze documenten dan ook niet worden afgeleid dat er enig causaal verband zou bestaan tussen de door u ondernomen gerechtelijke stappen in verband met de herziening van uw rechtszaak en de problemen van uw familie. De overeenkomst over het aanstellen van uw advocaat in 2018 door uw vriendin, de kopie van het vonnis van 5 december 2006 van de rechtbank van Primorsky district in Sint-Petersburg, de kopie van de beslissing van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg van 15 maart 2019 waarbij dit vonnis voor herziening vatbaar werd verklaard, de kopie van het schrijven van uw advocaten om de rechtbank aan te manen de herziening te hervatten en de kopie van het antwoord hierop van de rechtbank dat de heropening van het onderzoek nog niet plaatsvindt bevestigen weliswaar dat u in de Russische Federatie in december 2006 veroordeeld werd wegens drugsbezit en drugshandel en ook dat uw vonnis in beroep voor herziening vatbaar werd verklaard, zoals werd teruggevonden door de Cedoca-researchdienst in de geraadpleegde bronnen en wat door het Commissariaat-generaal ook niet in twijfel getrokken wordt. Deze documenten kunnen echter geenszins de beweerde vervolgingsproblemen van u en uw familieleden omwille van de door u ondernomen gerechtelijke stappen in verband met de herziening van uw rechtszaak staven. Uw verblijfskaart uit België tenslotte bevat evenmin informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 1, f) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 57/6/1, § 1, f) van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen,

behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat volgens de verklaringen van verzoekende partij zij eind 2000 de Russische Federatie ontvluchtte nadat zij door leden van de lokale politieafdeling van het Primorsky district in Sint-Petersburg valselijk beschuldigd werd van drugshandel. Op deze manier wilden ze haar onder druk zetten om haar winstgevende zaak op de Primorsky markt aan hen over te dragen. In 2017 of 2018 zou verzoekende partij in België vernomen hebben dat zij in december 2006 door de rechtbank van het Primorsky district bij verstek veroordeeld werd op beschuldiging van drugsbezit en drugshandel. Verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan bij de stedelijke rechtbank in Sint-Petersburg, waarna haar veroordeling geannuleerd werd. De strafzaak werd vervolgens overgedragen aan de rechtbank van het Primorsky district om opnieuw onderzocht te worden. Omwille van deze gerechtelijke stappen zouden haar familieleden problemen hebben gekregen met de lokale politieafdeling van Primorsky district. De vroegere politiechef van de opsporingsdienst van het Primorsky district en ook de toenmalige rechter, die vreesden om door de herziening van haar rechtszaak hun positie of job te verliezen, wilden zo verzoekende partij onder druk zetten om afstand te doen van haar zaak (notities CGVS d.d. 07/06/2021, p. 7, 8, 10-21; notities CGVS d.d. 13/09/2021, p. 5-18).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. In het bijzonder wordt er door verwerende partij op gewezen dat (i) haar verklaringen dat zij werkelijk niet op de hoogte zou zijn geweest van de rechtszaak die tegen haar werd aangespannen en haar veroordeling door de rechtbank van het Primorsky district in december 2006 tot op het moment dat zij de Belgische nationaliteit aanvroeg in 2017 of 2018 niet geloofwaardig zijn; (ii) het bovendien niet aannemelijk is dat verzoekende partij dan na het vernemen van het nieuws over deze rechtszaak tegen haar in 2017 of 2018 nog tot februari 2021 gewacht heeft alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in te dienen; (iii) verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende persoonlijke onderhouds incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de problemen die haar familieleden kenden; (iv) ook haar verklaringen tijdens haar opeenvolgende persoonlijke onderhouds met betrekking tot haar laatste arrestatie voor haar vertrek uit Rusland enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten; (v) zij ook incoherente verklaringen aflegde aangaande haar ondervraging na haar tweede arrestatie door P. Z., het hoofd van de opsporingsdienst van de politieafdeling van het Primorsky district, die de belangrijkste persoon betreft die zij vreest in geval van terugkeer; (vi) er bovendien door de Cedoca-researchdienst van het Commissariaat-generaal onderzoek werd verricht, maar dat er in de verschillende geraadpleegde onafhankelijke en objectieve bronnen merkwaardig genoeg geen enkele informatie werd teruggevonden over een persoon genaamd P. Z. in de door verzoekende partij vermelde functies; (vii) verzoekende partij ook met betrekking tot haar eerste arrestatie enkele onaannemelijke verklaringen aflegde; (viii) ook de vaststelling dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in februari 2001 niet kwam opdagen voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en zij evenmin schriftelijk haar asielmotieven had toegelicht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerdde vervolgingsvrees en verzoekende partij bovendien zelf verklaarde dat zij bij haar eerste verzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van haar problemen met de lokale politieafdeling in Sint-Petersburg, hetgeen merkwaardig is gelet op de ernst van de door haar aangehaalde feiten, namelijk haar twee arrestaties en de valse beschuldigingen tegen haar; en (ix) de door haar voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan voorgaande argumentatie.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht stellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert vooreerst aan dat zij geen reden had om niet de waarheid te vertellen over het moment waarop zij het bestaan van het verstekvonnis vernam en dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing aangeeft waarom hier belang aan wordt gehecht. Tevens meent zij dat verwerende partij een verkeerde lezing, minstens verkeerde aannames, maakt van het Russische wetboek van strafvordering. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een uittreksel uit het Russische wetboek van strafboek (titelpagina, art. 222-237) (bijlage 2) en een uiteenzetting aangaande de toepassing van art. 222 en 237 afkomstig van de website van een Russisch advocatenkantoor gespecialiseerd in straf(proces)recht (bijlage 3).

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat het verstekvonnis d.d. 5 december 2006 één van de hoekstenen vormt van het door verzoekende partij voorgehouden relaas. Niet alleen zou dit vonnis in de logica van haar relaas een culminatiepunt hebben gevormd van haar problemen met de lokale politieafdeling – die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de valse beschuldiging van drugshandel omdat zij geweigerd zou hebben haar winstgevende zaak af te staan –, ook zou het instellen van een cassatieberoep tegen dit vonnis de oorzaak zijn geweest van de voorgehouden problemen van haar familieleden. Gelet op deze centrale rol in haar relaas, is tevens het moment waarop verzoekende partij van dit vonnis op de hoogte werd gebracht van belang. Immers, het (lange) tijdsverloop tussen dit moment en het moment waarop zij een verzoek om internationale bescherming indient, betreft een belangrijke indicator voor de (on)aannemelijkheid, minstens de ernst, van de door haar voorgehouden vrees. Derhalve is het geenszins onbelangrijk of onredelijk om hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen te verwachten.

Waar verzoekende partij vervolgens in haar verzoekschrift wijst op de ‘grove schending’ van het Russisch wetboek van strafvordering in haar zaak, meer bepaald van artikel 222 van deze wet, aangezien de akte van inbeschuldigingstelling nooit aan haar is overhandigd door de onderzoeksrechter, en deze de akte zonder meer is overgemaakt aan de rechtbank, stelt de Raad evenwel vast dat in het laatste lid van het bewuste artikel (zie bijlage 2 van het verzoekschrift), de procedure voorzien is voor gevallen waarin de beschuldigde een kopie van de akte van inbeschuldigingstelling weigert te ontvangen, zich niet presenteert na oproeping, of op enige andere wijze de ontvangst ervan tracht te vermijden. Luidens deze bepaling wordt in dergelijk geval het strafdossier doorgestuurd naar de rechtbank met uitleg waarom de akte van inbeschuldigingstelling niet is overhandigd aan de beschuldigde. Het betoog van verzoekende partij dat voormeld artikel 222 werd geschonden in haar zaak daar de akte van beschuldiging nooit aan haar kon zijn overhandigd gelet op haar vlucht naar België, kan dan ook niet zonder meer gevolgd worden. Dit geldt bovendien des te meer nu blijkens het arrest van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg van 15 maart 2019 door haar advocaten geen inbreuken in deze zin werden ingeroepen, en evenmin enige andere inbreuk die verband houdt met het oproepen of inlichten van verzoeker. De argumentatie focuste zich daarentegen op een verkeerde kwalificatie van de feiten, het onterecht annuleren van de proeftijd en veroordelen tot cumulatieve straffen, een inconsistenties in de vaststelling van de feiten, en het onwettig gebruik van een ‘testaankoop’ (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 8).

Door verzoekende partij worden dan ook geen concrete elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de artikels 228, 232 en 247 van het Russische wetboek van strafrecht, waarnaar verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst teneinde te stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van het verstekvonnis d.d. 5 december 2006, niet werden nageleefd in haar rechtszaak.

Gelet op het feit dat verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift erkent dat zij op de hoogte was van de strafrechtelijke vervolging op valse beschuldiging van drugshandel op het moment van haar vertrek uit de Russische Federatie (zie p. 7 van het verzoekschrift); op de procedurele stappen zoals deze blijken uit het Russische wetboek van strafvordering; op het feit dat haar naaste familieleden na haar vertrek op hetzelfde adres bleven wonen; en het feit dat de strafzaak effectief geleid heeft tot een veroordeling bij verstek, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op goede gronden kon aannemen dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij pas in de periode 2017-2018 op de hoogte zou zijn gekomen van de veroordeling. Tevens rijst de vraag waarom verzoekende partij, geconfronteerd met ernstige, valse beschuldigingen aan haar adres die haar ertoe aangezet zouden hebben om Rusland te verlaten, ogenschijnlijk geen interesse heeft getoond in het verder opvolgen van haar problemen na haar vertrek uit Rusland in 2000.

Verder duidt de Raad er nog op dat in de “*red notice*” van Interpol het volgende vermeld staat: “*The subject had sufficient notice of the trial or the opportunity to arrange for his/her defence*” (vrij vertaald: ‘De betrokkene heeft voldoende kennisgeving gekregen van de terechtzitting, of de kans gehad om zijn/haar verdediging te organiseren’) (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3). Aangezien hieruit blijkt dat verzoekende partij werd ingelicht over het strafproces, vormt dit, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, wel degelijk een bijkomende aanwijzing dat verzoekende partij reeds veel eerder op de hoogte was van het vonnis waarmee dit proces werd afgesloten.

2.2.7.1. Aansluitend bij haar betoog omtrent de beperkte relevantie van het moment waarop zij ingelicht zou zijn over het vonnis van 5 december 2006, argumenteert verzoekende partij dat haar vrees voor vervolging pas in 2019 ontstaan is nadat dit vonnis (deels) vernietigd werd.

2.2.7.2. De Raad herhaalt ook hier dat indien verzoekende partij werkelijk op basis van valse beschuldigingen bij verstek zou zijn veroordeeld, deze veroordeling *an sich* een eerste culminatiepunt vormde in haar aanslepende problemen met de medewerkers van de lokale politie die er strafbare activiteiten op na hielden en hun macht als politieofficiërs misbruikten. Tevens moet ook hier worden onderstreept dat verzoekende partij in haar verzoekschrift erkent dat zij op de hoogte was van de strafrechtelijke vervolging op valse beschuldiging van drugshandel en dat dit de reden was van haar vertrek uit de Russische Federatie (zie p. 7 van het verzoekschrift). In het licht van deze erkenning en de geschetste context, is het tekenend voor de onaannemelijkheid van haar beweerde vrees voor vervolging dat zij dit alles sterk lijkt te minimaliseren door te stellen dat haar vrees pas ontstond in 2019, ongeveer 19 jaar na haar vertrek uit de Russische Federatie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat haar betoog ook inconsistent is met haar eerder afgelegde verklaringen. Immers worden dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4): *“Om de redenering te onderbouwen dat zijn vrees pas in 2019 ontstond, wordt in het verzoekschrift de argumentatie ontwikkeld dat het cassatiearrest van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg van 15 maart 2019 ernstige inbreuken op het Russische wetboek van strafvordering heeft blootgelegd, en dat zowel de procureur die de akte van inbeschuldigingstelling heeft doorverwezen naar de rechtbank zonder verzoeker deze akte ter hand te stellen, als de rechter die deze akte niet heeft teruggezonden naar de procureur ondanks deze procedurele fout, zich hierdoor hebben blootgesteld aan tuchtsancties. Verzoeker poneert dat het evident is dat de mogelijkheid om gesanctioneerd te worden “de reden bij uitstek” is voor het feit dat er ongeoorloofde druk wordt uitgeoefend op zijn familie, en de verdere rechtsgang belemmerd wordt. In deze redenering gaat de vervolging uit van de onderzoeksrechter en de betrokken rechter, met als motief het voorkomen van tuchtsancties.*

Dit valt niet te rijmen met verzoekers verklaringen afgelegd voor het CGVS. Immers, gevraagd naar wie hij vreesde bij een eventuele terugkeer naar Rusland en de reden hiervoor, verklaarde verzoeker initieel medewerkers van de politie te vrezen, waarbij hij verduidelijkte dat het vooral ging om zij die destijds een valse beschuldiging hadden opgesteld (notities persoonlijk onderhoud d.d.07/06/2021, p.10). Hierbij maakte hij geen enkele melding van een vrees uitgaande van een procureur of rechter. Evenmin maakte de aanwezige advocaat melding van deze actoren. Ook zij had het enkel over “politieagenten” die nu “heel hoge functies” hebben (notities persoonlijk onderhoud d.d.07/06/2021, p.16). Verzoeker stelde zijn verklaringen gedurende het tweede onderhoud al enigszins bij en verklaarde toen dat met name de rechter en P. Z. (...) schrik zouden hebben van een herziening van de zaak (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.16). Deze laatste zou volgens verzoeker het hoofd van de opsporingsdienst geweest zijn en nu kolonel zijn binnen de GOVD of MVD (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.9) - respectievelijk de afkorting van Gorodskoy Otdel Vnutrennikh Del (vrije vertaling: stedelijke afdeling van binnenlandse zaken, i.e. stedelijke politieafdeling) en Ministerstvo Vnutrennikh Del (vrije vertaling: ministerie van Binnenlandse Zaken). Het betreft hier met andere woorden geen diensten die behoren tot de rechterlijke macht of het ministerie van Justitie. Zelfs in zijn aangepaste verklaringen maakt verzoeker geen melding van een “onderzoeksrechter” door wie hij gevisieerd zou worden. Daar tegenover staat dat de naam van P. Z. (...) geheel niet wordt vermeld in verzoekers betoog ter zake in het verzoekschrift (zie p.3-7).”

De vaststelling dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over de personen van wie de door haar aangehaalde vervolging uitgaat, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees voor vervolging.

2.2.8.1. Voorts hekelt verzoekende partij nog de argumentatie in de bestreden beslissing dat haar verzoek om internationale bescherming zeer laattijdig voorkomt. Zij verwijst hierbij naar het feit dat zij over een geldige verblijfsvergunning van lange duur beschikte en argumenteert dat zij eerst heeft getracht om een herziening van haar strafzaak te bekomen. Pas nadat haar pogingen hiertoe vruchteloos bleken ontstond volgens haar de nood aan internationale bescherming.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal zonder evenwel op dienstige wijze de motieven ter zake *in concreto* te weerleggen.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partij in haar verzoekschrift tot twee keer toe expliciet aangeeft dat haar vrees voor vervolging effectief ontstond na de uitspraak van de stedelijke rechtbank van 15 maart 2019 (zie p. 3 en 4 van het verzoekschrift). Zelfs indien meegegaan wordt in haar bewering,

dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij ondanks deze vrees pas bijna twee jaar later om internationale bescherming verzocht. Ook een dergelijk tijdsverloop vormt een sterke tegenindicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de voorgehouden vrees. Dit klemmt des te meer nu naar haar eigen verklaringen reeds sinds februari 2019 ongeoorloofde druk zou zijn uitgeoefend op haar familie (verzoekschrift, p. 6). Als de uitspraak van de stedelijke rechtbank van 15 maart 2019 volgens verzoekende partij de vrees voor vervolging heeft doen ontstaan en haar vervolgers zelfs overgegaan zouden zijn tot het op illegale wijze onder druk zetten van familieleden, kan bezwaarlijk ingezien worden op welke wijze zij redelijkerwijze kon aannemen dat verdere juridische stappen de beweerdde vrees zouden wegnemen.

Wat betreft nog haar verwijzing naar haar legaal verblijf in België, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen plausibele uitleg verschaft waarom de situatie begin 2021 – het moment waarop zij internationale bescherming wél noodzakelijk achtte – dermate verschillend was van de situatie in 2017-2018 (de periode waarin zij kennis nam van de veroordeling bij verstek) of begin 2019 (de periode waarin haar cassatieverzoek ingewilligd werd). De gang van zaken geschetst door verzoekende partij volgende, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de vrees om *“op een onbewaakt moment” “ook effectief gevat”* te worden (verzoekschrift, p. 9) reeds geruime tijd voor februari 2021 bestond. Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat zij geseind staat bij Interpol – hetgeen zij reeds vernam in 2017-2018 toen zij de Belgische nationaliteit wou aanvragen – en dat zij hierdoor *“op elk ogenblik wereldwijd zou kunnen worden opgepakt met het oog op uitlevering aan Rusland”*.

2.2.9.1. Verder betoogt verzoekende partij dat haar verklaringen wel degelijk grotendeels coherent zijn en dat de hoeveelheid incoherenties verwaarloosbaar is, temeer daar zij de Russische Federatie reeds in 2000 heeft verlaten en zij pas in 2021 over de problemen werd gehoord die zij aldaar had gekend. Tevens meent verzoekende partij dat de weinige inconsistenties geen betrekking hebben op de feiten die de rechtstreekse aanleiding vormen voor het indienen van haar verzoek. Ook stelt zij dat de impact van de inconsistentie over het jaar waarin haar broer zou zijn aangevallen moet worden gerelativeerd nu dit een loutere vergissing betreft doordat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud begon te twijfelen en voorts haar leven niet in het teken staat van haar moeder en broer.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat waar verzoekende partij de afpersing, arrestatie en gedwongen bekentenis van criminele feiten die zij niet gepleegd had, voorafgaand aan haar vertrek uit Rusland, nu tracht af te doen als ‘achtergrond’ bij de veroordeling bij verstek, deze feiten wel degelijk integraal behoren tot de kern van haar relaas. Immers zouden deze feiten aan de basis hebben gelegen van haar strafrechtelijke veroordeling in 2006. Een veroordeling die bijgevolg gestoeld zou zijn geweest op valse beschuldigingen en een gedwongen bekentenis. Bovendien dient te worden herhaald en benadrukt dat verzoekende partij in eerste instantie op het Commissariaat-generaal nog duidelijk had aangegeven dat haar actuele vrees terug te voeren was tot de medewerkers van de politie met wie zij voor haar vertrek uit Rusland problemen had gekend (zie notities CGVS d.d. 07/06/2021, p. 10). Daar deze feiten wel degelijk kernelementen van haar asielaanvraag betreffen, is het geenszins kennelijk onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat zij hierover waarheidsgetrouwe, consistente en voldoende gedetailleerde verklaringen aflegt. Zij het bovendien onderstreept dat deze gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en een determinerende invloed hadden op het verdere leven van verzoekende partij, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij gegrift zijn. Het tijdsverloop sinds de beweerdde feiten vormt dan ook geen afdoende verklaring. Het gegeven dat verzoekende partij deze illegale handelingen van medewerkers van de ordediensten nu schijnbaar tracht te minimaliseren, wijst bovendien verder op het ongeloofwaardige karakter van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de inconsistenties aangaande de incidenten waarbij haar broer geslagen werd en het onderduiken van haar familieleden, wijst de Raad erop dat het louter wijzen op de (relatieve) coherentie van bepaalde van haar verklaringen en het afdoen van de inconsistenties als een vergissing, geenszins volstaat om de geloofwaardigheid van de feiten te herstellen. De Raad verwijst ook hier naar de uiteenzetting van verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin omstandig wordt vastgesteld dat verzoekende partij met haar verweer geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde inconsistenties, en sluit zich hierbij aan: *“Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 september 2021 blijkt eenduidig dat verzoeker aangaf dat zijn broer een tweede maal geslagen werd in maart 2019. Initieel uitte hij hierbij geen enkele twijfel (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.14). Nogmaals gevraagd naar het jaar waarin dit voorval zou hebben plaatsgevonden, antwoordde verzoeker opnieuw eenduidig dat het in 2019 was (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.15). Dat verzoeker later aangaf bepaalde zaken na te kunnen/willen vragen, volgde pas op de vragen omtrent de verhuis van zijn*

familieleden (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.15). Van verzoeker kan worden verwacht dat hij over de kernelementen van zijn relaas – in casu de problemen die zijn familieleden omwille van hem zouden hebben gekend, en hun daaruit voortvloeiende verhuis - op de hoogte is en deze coherent en consistent kan weergeven. Het gegeven dat verzoeker in België verbleef op het moment van de beweerde feiten, doet hieraan geen afbreuk. Het betreft immers de belangrijkste aanwijzingen in verzoekers relaas dat zijn belagers bereid zijn over te gaan tot verregaande, zelfs illegale maatregelen om hem te doen afzien van verdere gerechtelijke stappen. Indien de feiten op waarheid zouden berusten en verzoeker werkelijk een nood aan internationale bescherming heeft, kan verwacht worden dat verzoeker deze feiten bij benadering correct in de tijd kan situeren. Dat verzoeker later weigerde verder in detail te treden (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.15), duidt er enkel op dat hij niet vertrouwd was met de kernelementen van zijn voorgehouden relaas, hetgeen op zijn beurt een verdere aanwijzing vormt voor de ongeloofwaardigheid ervan.

Aangaande het vertrek van zijn familieleden uit hun woning, merkt verweerder op dat verzoeker een gekunstelde post-factum poging onderneemt om zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen door te stellen dat zijn broer in 2019 is verhuisd en zijn moeder in 2020. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf “100%” zeker te zijn dat zijn familieleden al in 2019 vertrokken waren (notities persoonlijk onderhoud d.d.13/09/2021, p.15). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had hij nog verklaard dat zijn familie verhuisde in april-mei 2020, waarbij hij geheel geen melding maakte van het feit dat zijn broer geruime tijd voor zijn moeder zou zijn verhuisd (notities persoonlijk onderhoud d.d.07/06/2021, p.5, 17). Indien verzoekers verklaringen werkelijk op waarheid zouden berusten, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker reeds tijdens het eerste onderhoud zou hebben aangegeven dat zijn moeder en broer niet op hetzelfde moment verhuisd waren, maar in verschillende jaren, en dat hij zulks ook eenduidig zou verklaren tijdens het tweede onderhoud. De vastgestelde inconsistentie blijft dan ook overeind.”

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat uit niets blijkt welke bronnen door de Cedoca-researchdienst werden geraadpleegd om haar verklaring dat P. Z. vroeger chef van de opsporingsdienst van de politieafdeling van het Primorsky district was en nu kolonel zou zijn bij de GOVD of MVD in het district Primorsky te verifiëren en evenmin wordt aangetoond dat “Cedoca-researchdienst überhaupt toegang zou hebben tot onafhankelijke en objectieve databanken met informatie over de namen van de functionarissen van de ministerie van binnenlandse zaken en de openbare ordediensten van Rusland”, wijst de Raad er evenwel op dat uit de desbetreffend door Cedoca opgestelde “COI Case” (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2) blijkt dat Cedoca de website van de politie van de rayon Primorsky in Sint-Petersburg raadpleegde, doch dat vastgesteld werd dat andere personen aangeduid staan als respectievelijk algemeen hoofd van de rayon Primorsky, hoofd van de rechercheafdeling en hoofd van afdeling 25 van de rayon Primorsky. Van ene P. Z. wordt nergens melding gemaakt op de website van de politie van de rayon Primorsky. Daarnaast geeft Cedoca nog aan dat verdere online opzoeken evenmin informatie opleverden die deze persoon in verband brengen met de Russische politie en/of de rayon Primorsky in Sint-Petersburg. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien P. Z. inderdaad een hoge functie zou bekleden binnen de politie van het district Primorsky, hiervan informatie zou kunnen worden teruggevonden, *quod non*. Deze vaststelling ondergraaft wel degelijk bijkomend de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.11.1. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op, verwijzend naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bijlage 4 van het verzoekschrift), dat zelfs wanneer de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig zijn, dit niet belet dat de overheid zich finaal moet afvragen of het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op een ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die redelijkerwijze als vaststaand kunnen worden beschouwd. Volgens verzoekende partij “(...) *schendt (CGVS) deze verplichting doordat zij nalaat vast te stellen dat de door verzoeker voorgelegde documenten, waaronder niet in het minst het arrest van de stedelijke rechtbank van Sint-Petersburg, waarbij de veroordeling bij verstek van 5 december 2006 wegens grove schending van het Russisch wetboek van strafvordering werd vernietigd, aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker bestaat.*”

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat, in zoverre verzoekende partij meent dat de vernietiging van het verstekvonnis van 6 december 2006 *an sich* aantoonde dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert, uit het cassatiearrest weliswaar kan blijken dat er bij de oorspronkelijke veroordeling fouten zijn gemaakt door de districtsrechtbank en de zaak daarom wordt teruggestuurd, doch niet meer dan dat. Uit het arrest kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij om redenen die zij voorhoudt valselijk beschuldigd werd van strafbare feiten, noch dat zij gedwongen bekentenissen zou hebben afgelegd. Evenmin kan eruit worden afgeleid dat het arrest heeft geleid, of zal leiden tot tuchtsancties voor de betrokken rechter of onderzoeksrechter, laat staan dat zij verzoeker zouden willen dwingen om af te zien

van verdere gerechtelijke stappen. Dit cassatiearrest is dan ook *an sich* niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer bepaald in de regio Sint-Petersburg, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 juni 2021 en 13 september 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS